

[Erhard Jakobsen]

Hr. Svend Auken brugte til gengæld meget tid på valutaunderskuddet. Det kan jeg godt forstå, for dér er hr. Svend Auken jo ekspert fra før i tiden, det ved jeg da, og det ved jeg, for det er Centrum-Demokraterne også. Vi har nemlig været i den situation – det skal vi ikke beklage os over – at CD har spillet den ubehagelige rolle, at vi blev skældt lige så meget ud for den socialdemokratiske regerings underskud, som vi nu bliver skældt ud for denne regerings underskud. Og vi forsvarer det med de samme ord. Præcis det samme, vi sagde dengang, er vi i stand til at sige i dag. Det er ikke – sagde vi dengang – statens og kommunernes forbrug, der bevirker underskuddet på betalingsbalancen. Det var vores ene punkt. Det andet var: det er næsten umuligt på samme tid at formindske arbejdsløshed og valutaunderskud. Jeg tror, udviklingen har vist, at vi har haft ret på begge punkter.

Regeringen – det tror jeg vi alle, der har med regeringen at gøre, mere eller mindre må erkende – har begået én fejl, men også kun én. Kald det overliberal tro eller liberal overtro, kald det, hvad man vil, men i hvert fald var vi så optimistiske, at vi troede, at hvis vi skaffede den store forbedring i den interne økonomi, så ville det smitte af også på økonomien udadtil. Det troede vi på. Det er forkert, og det burde vi måske nok have erkendt. Mens det, takket være radikal støtte, har været muligt for regeringen at føre den politik indadtil, som skar statens udgifter ned og begrænsede kommunernes, har regeringen, uanset om vi havde nok så meget støtte, ikke haft mulighed for at nedbringe borgernes forbrug, og det er det, der skaber underskuddet.

Jeg vil vove at påstå, at ingen anden regering kunne have gjort mere i den retning, end denne regering har gjort, og ingen anden regering ville have vovet at gøre så meget, som denne regering har gjort. Jeg vil også vove at påstå, at der er ingen regering i verden, der har bekæmpet valutaunderskuddet bedre, end det er sket her i Danmark. Ikke ét land vil kunne komme og fortælle os: I skal bare gøre sådan eller sådan – for så vil jeg sige: ja men det gjorde vi i 1964, det gjorde vi i 1968, det gjorde vi i 1975. Vi har gjort det alt sammen.

Der er nogle midler tilbage, men dem må vi ikke bruge. Ja, det er en momsforhøjelse.

Der er ikke tvivl om, at det er effektivt, men en momsforhøjelse med de kommende lønforhandlinger til foråret kan enhver se vanskeligheden ved. Og så er der ikke flertal for det i Folketinget, så allerede af den grund.

Devaluering – fordele og ulemper ufortalt – ja men det må vi ikke, ikke i kraft af EF, men vi har ved aftale med andre lande forpligtet os til ikke at ændre ved valutaen uden at aftale det med dem i forvejen, og vi får ikke lov til det. Derfor har vi faktisk ikke nogen andre muligheder end dem, denne regering har benyttet sig af.

Skyld eller ikke skyld – vi afviste dengang, at det var den socialdemokratiske regerings skyld, at der var valutaunderskud. Vi må på samme måde bestemt afvise, at det er denne regerings skyld. Forklaringer er ikke undskyldninger, men forklaringer. 150.000 mere i arbejde eller 200.000 mere i arbejde, det skal jeg ikke afgøre, men enhver kan sige sig selv, hvad det betyder i øget forbrug. Når man tænker på, at af hver hundredkroneseddel, der bliver brugt, kan man regne med, at de 35 kr. går til udenlandsk valuta, så kan man da sige sig selv, at det har en mærkbar virkning.

En lønstigning på 4-5 pct. i stedet for 2 pct. har naturligvis ikke været uden betydning i den forbindelse. Jeg siger det ikke med malice over for organisationerne, men alene fordi man da ikke kan beskyldte regeringen for, at man ikke fulgte det, der var regeringens politik på dette område.

Gælden har også været omtalt, den spiller jo en meget, meget stor rolle, og her mener jeg, hr. Svend Auken og andre ikke kan have helt ret i at henvise til de gunstige forhold i omverdenen. Bortset fra, at vores gæld kan være faldet på grund af dollarkursen på det seneste, bortset fra det med olien, som jo kun delvis er en fordel, for nu sælger vi også olie, så er tilbage intet andet, tværtimod, verdenshandelen er ikke forøget, verdensproduktionen er ikke forøget, verdenskonsumtionen er ikke forøget. Danmark har haft vældig mulighed for at producere mere, men vi har ikke kunnet sælge det, ikke fordi vi ikke var konkurrencedygtige, men de andre har ikke pengene til at købe det for.

Her vil jeg sige til regeringen, at nu tror jeg, tiden er inde, hvor Danmark løfter sin stemme i EF. Andre har allerede gjort det. Jeg ved, at kommissær Henning Christopher-